

Η ΚΟΥΤΣΟΥΦΛΙΑΝΗ

ΕΚΕΙ ποῦ σώπασε ἡ ζωὴ, θλιμμένο παλληκάρι
τῆς ἄμοιρης Κουτσούφλιανης πικρὸ τραγοῦδι ἄρχιζει
κ' ἡ φρίκη τῆς τὸν ῥάγισε κ' ἡ μαύρη ἔρμηγὰ τοῦ λέει: —
« Πάψε τὸ μοιρολόγι σου, καλὲ τραγουδιστὴ μου,
ἔδῶ μιλάει ὁ πόνος μου κ' ἡ ἔρμη σκοτεινιά μου,
μιλᾷ ὁ σωρὸς τῆς συμφορᾶς κ' οἱ ἀγνώριστοί μου τάφοι.
Ἔγραφα μὲ τὰ χέρια μου παντοτεινὸ τραγοῦδι
ποῦ θὲ νὰ μείνη ἀτείραχτο εἰς τοῦ Καιροῦ τὴ διάβα
καὶ θὰ πικροδ.αθάζεται ὅσο ποῦ ὑπάρχει κόσμος.
Πάψε τὸ θλιθερὸ σκοπὸ, βογκᾷ ἡ πικρὴ μονάχη
Ἵτην ἔρμη τὴν Κουτσούφλιανη θνητοῦ μιλιὰ δὲν πιάνει,
μόν' τρέξε, ἂν εἶσαι Χριστιανός, Ἵτὰ μαῦρα τὰ παιδιὰ μου.
πάρε μιὰ φοῦχτα στάχτη μου νὰ κίνουν προσκεφάλι,
πάρε καὶ τὴν εὐχούλα μου βοήθεια νὰ τὴν ἔχουν.
Βαθυά, βαθυά Ἵτῆς στάχτης μου τὸν ἄμοιρο τὸν κόρφο
ἄσβυτη σπίθα κρύβεται—τρισάγιο φυλαχτό μου—
ποῦ θὰ ξανάψη μιὰ φορὰ νὰ γένη ἀστροπελέκι,
νὰ κάψη χώραις καὶ χωριά, νὰ κάψη καὶ καρόβια,
νὰ κάψη καὶ τῆς ἄπιστης γενηᾶς τὸ σκυλολόγι,
ποῦ ἄφ' τοὺς δικοὺς μὲ χώρισε κι' ἄφ' τ' Ἄγιτ Λεῖψανά μου.
Εἶν' ἄρραθῶνα ἡ στάχτη μου τοῦ φοβεροῦ τοῦ Χρόνου,
ποῦ θὰ μὲ κάμη νύξη του, μιὰ ἴμερα ζηεμμένη,
κ' ἔδῶ ποῦ βλέπεις χέβολη μονάχα νὰ καπνίζη,
θὰ ἰδῆς, ἐλπίζω Ἵτὸ Θεό, νὰ ξεβλαστήση δάφνη.
Πάψε τὸ μοιρολόγι σου καὶ Ἵτὰ παιδιὰ μου τρέξε,
νὰ μάθω ποῦ γυρίζουνε, νὰ μάθω πῶς περνοῦνε!.. »

ΙΩ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ